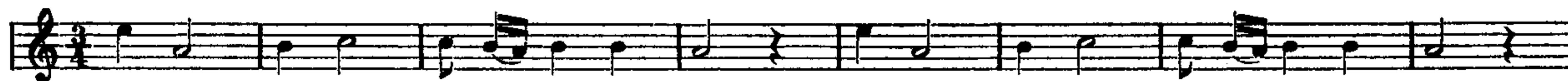

1803.

Po - čekaj, dě - vče, bu - deš ba - no - vat, ne - chtě - los mně o - ken o - tvá - rat,

a - ni o - ken, a - ni vrat, a - ni se mnú ho - vá - rat. Po - čekaj, dě - vče, bu - deš ba - no - vat.

Počkaj, děvče, budeš banovat,
nechtělos mně oken otvárat.
Ani oken, ani vrat,

ani se mnú hovárat,
počkaj, děvče, budeš banovat.

1804.

Z Juliánova od Brna

Trá - va ma - lá, ro - sa žá - dná, srp to - pé, srp to - pé, jenom ty mně, můj Ja - ni - čku, vy - klu - pé, vy - klu - pé.

Tráva malá, rosa žádná,
[: srp topé: :]
jenom ty jé, můj Janíčko,
[: vyklupé. :]

Nechce von mně můj srpeček
dobře žit,
nechcela mně má panenka
votevřit.

1805.

Od Brna

Ve - leť, vtá - čko, ve - leť přes ty ho - ry, do - ly, přes ten zá - br - do - vský les. Ach, kýž je mně

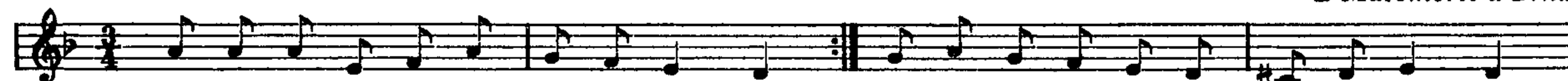

mo - žna, k to - mu věc po - do - bná, svým sy - ne - čkem mlu - vit dnes.

Velet, vtáčku, velet přes te hore, dole,
přes ten zábrdovské les.
Ach, kýž je mně možná k tomu věc podobná
svým synečkem mluvit dnes.

A mně není možná, ani věc podobná,
daleko sme vod sebe;
ty můžeš mět hinó, já také hiného,
zapomenem na sebe.

1806.

Z Maloměřic u Brna

Ze - le - ný ro - zma - rýn ja - ko trá - va, už mně má pa - nen - ka za - ne - chá - vá,

už mně má pa - nen - ka za - ne - chá - vá.

[: Zelený rozmarýn jako tráva, :]
[: už mně má panenka zanechává. :]

A dyž mně zanechá, nech nechá tak,
šak já si namluvím jiných děvčat.